

[Ole Henriksen]

frem, almindeligvis ikke ville være noget, SF ville kunne stemme for, men her vil vi altså gøre det, fordi det er vores opfattelse, at disse to ændringsforslag også tilgodeser de hensigter, SF har.

Ændringsforslag nr. 1, 4 og 5 vil vi stemme imod.

Lawaetz (FP):

Uden at forklejne andre lovforslag i regeringens samlede oplæg og uden at gøre de medlemmer kede af det, der ikke sidder i det vigtige arbejdsmarkedsudvalg, må man vel erkende, at lovforslag nr. L 10 er gjort til en slags nøglelov. Hvorfor? Fordi netop denne lov har meget at gøre med den politik, der skal føres på arbejdsmarkedet, hvor man fornuftigt stiler efter en afdæmpning af lønomkostningerne. Vi er helt enige om, at det er strengt nødvendigt af hensyn til vor konkurrenceevne med det mål at få flere i arbejde. Man bryder imidlertid med en række principper.

Først og fremmest lovgiver man uden de sædvanlige forudgående forhandlinger med organisationerne. Lad gå med det. Jeg håber naturligvis, at regeringen vil slippe godt fra det, for vi skal have flere i arbejde og fred fra arbejdsmarkedet. Det sidste anser jeg for meget vigtigt. Vi skal producere i stedet for at stå og råbe op nede på Slotspladsen.

Taktreguleringen må for fremskridtspartiets skyld godt blive fjernet. Hvorfor skal de offentligt ansatte belønnes, fordi man har produceret noget mere på det private arbejdsmarked? De offentligt ansatte skal naturligvis som alle andre lønnes efter fortjeneste, men forhandlingerne med disse burde ikke kædes sammen med resultaterne på det private arbejdsmarked, og forhandlingerne med disse burde, som jeg før har sagt fra denne talerstol, føres før forhandlingerne på det private arbejdsmarked, således at det var regeringen, der havde ansvaret for den kurs, der blev lagt, ansvaret for, hvad man fandt der var råd til.

Det, der absolut vil støde lønmodtagerne mest, er ophævelse af den automatiske dyrtidsregulering. Det er prøvet før af en socialdemokratisk regering, og selv om det var en socialdemokratisk regering, var der også den gang ballade.

Fremskridtspartiet er meget betænkeligt ved dette indgreb. Jeg har delvis begrundet vore bekymringer, men vil gerne gentage fra min ordførertale ved første behandling, at vi har lovet vore vælgere at bibeholde dette, som vi har kaldt et sikkerhedsnet under lønmodtagerne, indtil vi en dag finder, at man er nået så langt med skattelettelser og afdæmpning af inflationen, at det er forsvarligt at foretage ændringer. Jeg burde nok her tilføje, at vi har brugt udtrykket, at reguleringer skal finde sted på grundlag af et ærligt pristal, hvori ligger, at vi er kritiske over for, hvordan pristallet regnes ud.

Vi har i vor folketingsgruppe ikke alene længe, men også grundigt, drøftet hele situationen, som måske centrerer sig om dette lovforslag, og vi er blevet enige om at fremsætte et ændringsforslag, ifølge hvilket § 3 udgår, altså bestemmelsen om midlertidigt bortfald af dyrtidsreguleringen.

Jeg vil gerne kraftigt pointere, at det ikke er en krigserklæring til regeringen, men et ønske om at holde forhandlingerne åbne, holde dem løbende, for at se, hvordan helhedsbilledet ser ud, når vi når frem til tredje behandling. Underforstået: ser billedet for fremskridtspartiet tilfredsstillende ud, så trækker vi naturligvis dette forslag tilbage, selv om det er imod vore principper, ud fra en forståelse for, hvor vanskelig situationen er, og at det er nødvendigt for alle at sluge en eller anden kamel, hvis der skal komme noget ud af det her.

Vi værdsætter, at regeringen har forhandlet med os og givet os visse indrømmelser på det vigtigste af vore politiske programpunkter, nemlig forhøjelse af den skattefrie bundgrænse. Det er måske forståeligt, at regeringen har været meget beskeden med sit tilbud pr. 1. januar 1983, men det er forhåbentlig også forståeligt, at mit parti føler en vis usikkerhed med hensyn til den næste forhøjelse, der er stillet i udsigt pr. 1. juni 1983, om tilsagnet om denne forhøjelse er skudsikkert, ligesom det er vor opfattelse, at de hidtil stiplede beløb kun i begrænset omfang giver en forbedring af reallønnen. Realløn er for os et meget vigtigt ord.

Vi er opmærksomme på, at de provenumæssige konsekvenser af vores ændringsforslag er meget store, og derfor er det en ganske alvorlig ting, vi forhandler om, og det er vores udtalte ønske, at man når til et resultat,